

Jim Hawkins tivo o detalle de non deixar que o vello pirata da pata de pau fose preso e aforcado pola orde da Xustiza da Súa Graciosa Maxestade, enfeitizado o rapaz pola verborrea daquel Long John Silver que mesmo estivera a piques de acabar coa súa vida e a dos seus compañeiros na *Illa do tesouro* do Capitán Flint. Tal cal deixou escrito Robert L. Stevenson, o mozo facilitoulle a fuxida e, aínda por riba, procuroulle alimentos para aguantar unha incerta travesía a bordo dunha chalana. Contou Jim coa inestimable colaboración de Ben Gun, que non distinguía entre o ben e o mal, aínda que na súa decisión tamén pesara a lembranza que gardaba de Billy Bones, que morrera paranoico e bébedo na pousada da súa nai cantando en castelán "Veinte hombres sobre el cofre del muerto...y una botella de ron".

Silver, que pactara cun diaño dos mares a venda da súa alma en troco da perna que lle faltaba, non tardou en desembarcar en terra firme. Nuns pergamiños que se conservan nos arquivos do Museo de Castrelos, en Vigo, confirmase o seu paso polas Sisargas e as Cíes e, o que nos importa neste caso, sábese que topou cun mercader portugués ao que enganou nunha noite de ron e malas mulleres, roubándolle un mapa no que achou escritas en tinta de sangue de raposa as instrucións precisas que conducían ao tesouro agachado na illa de Ons, preto do Burato do Inferno. Tratábase do ouro e as xoias dun dos bergantíns afundidos polos ingleses na Batalla de Rande.

En menos de dúas semanas, John Silver xa tiña contratada unha sospeitosa tripulación de lobos de mar e fretado un barco que pertencía á familia dun aristócrata galego do que, ata o de agora, se descoñece o nome, aínda que haxa quen o vencelle coa casta dos De La Rúa, do pazo de Santa Cruz, dato que, non obstante, non estamos en condicións de contrastar nesta altura. O caso foi que, tal como lle ocorrera ao mercader, seica este aristócrata tamén sufriu as malvadas renarterías e falsidades de Long John, que lle asegurou que o destino ao que se dirixía era o mar Caribe. En realidade, o buque só lle facía falta para fuxir pois, como xa se dixo, o ouro e mais as xoias non agardaban moi lonxe.

As sete da mañá dun neboento día de xuño de 1887, o *Illas Ficas* –antecesor da embarcación que ata hai uns anos se dedicaba ao transporte de pasaxeiros na ría de Vigo– atracaba no peirao de Ons. O primeiro que fixeron os mariñeiros foi emborracharse na taberna O Que Faltaba, enchendo os bandullos de

tinta femia e polbo á feira. Pero Silver tiña moita présa e, só, decidiu dirixirse camiñando cara ao Burato sen catar nin chisco de viño.

Dedicou toda a xornada a seguir as instrucións do plano, e xa roldaba o perigoso lugar cando unha serpe o trabou na perna sa e se perdeu entre os toxos e as silvas. Sabéndose morto de certo, Silver prendeu un misto e queimou o plano. Os restos do seu cadáver foron topados meses despois por unha moza que ía

A historia da fin de Long John Silver apenas é coñecida hoxe na illa de Ons, mais si a da serpe que o asasinou

visitar a meiga da Illa para abortar o fillo de Can Neghro que levaba dentro. Can Neghro, mencionado tamén na obra de Stevenson, era un dos mariñeiros daquela tripulación borracha da que endexamais se tiveron noticias.

A historia da fin de Long John Silver apenas é coñecida hoxe na illa de Ons, mais si a da serpe que o asasinou. Era a Serpe Namorada e a súa lenda foi recollida por Álvaro das Casas nun libro cuxa primeira edición data do ano corenta do século pasado. Refírese nel que, nunca época non determinada, un rapaz de Ons criou na horta da súa casa unha cobra que lle resultou tan mansa e leal coma un can de palleiro.

O rapaz alimentábaa de sobras de comida e de ratas capturadas cunha trampa artesá, e a cobra agasallábao con mostras de agradecemento e agarimo, enroscándose no pescozo e mesmo bicándoo nos beizos cunha sensibilidade estrañamente feminina.

Aos vinte e un anos de idade, e con moito pesar, o mozo tivo que marchar da illa para cumprir o Servicio Militar, que daquela duraba disque catro anos, pero, presa dos encantamentos de Sanxenxo e Bueu, quedou a vivir nestas vilas por aí uns dez anos e, se finalmente volveu a Ons, foi debido a que a súa muller finara de tifo e el desexaba anegar as súas dores e penas pola morte da compañeira nas cuncas de tinta femia que se servían na de Checho e mais na de Acuña. Lembrou, entón, á súa compañeira e amiga, a cobra, e coa mesma présa do

demo que levou a Long John Silver ata o Burato do Inferno, chamou por ela co nome con que a bautizara: “¡Rosiña, Rosiña, velaquí estou outra vez!”. De súpeto, unha serpe enorme se lle achegou polas costas, trabouno nun pé e, cando xa estaba morto, dispúxose a devoralo sen deixar un anaco. Nesas estaba cando reparou na man dereita e distinguiu un anel que o home xa tiña de rapaz no dedo corazón... ¡Meu Deus! ¡A cobra decatouse de que estaba a engulir o seu amor! Arrepentida e envolta en bágoas (as serpes tamén choran) tirouse ao mar e desapareceu para sempre.

Hai quen di que a serpe mudou en peixe e que as súas descendentes son as anguías, pero é pouco probable. Aos vellos mariñeiros de Ons non hai quen lles quite dos miolos que aquel animal toleou e, así, toliño de amor, suicidouse, pois xa non tiña a quen amar nin por quen agardar.

(In memoriam Paco Bicho)